

مروری بر کاربرد ریاضیات در کدگذاری

فاطمه راشدی*

استادیار، دانشگاه ولایت، ایرانشهر، f.rashedi@velayat.ac.ir

چکیده. نظریه کدگذاری شاخه ای از ریاضیات می باشد که روش های کنترل خطاهای بوجود آمده در انتقال اطلاعات را بررسی می کند. در واقع امروزه برای تبادل اطلاعات از یک نقطه به نقطه دیگر و یا ذخیره آنها به روی محیط های مغناطیسی، اطلاعات را به صورت دنباله ای از نمادها (معمولاً صفر و یک) درآورده و به وسیله دستگاه های الکترونیکی ویژه، این دنباله را بین مبدأ و مقصد مبادله می کند. جنبه های نظری تبادل اطلاعات عمدتاً بر پایه مفاهیم ریاضی و تحت عنوان کدگذاری و کدگذاری مورد بررسی قرار می گیرد. امروزه به دلیل نیاز جامعه به خصوص در حوزه مخابرات بیسیم انواع مختلفی از کدها به کار گرفته می شوند. در این مقاله به مروری بر کاربرد ریاضیات و ابزارهای جبری در نظریه کدگذاری پرداخته می شود. **واژه های کلیدی:** کدگذاری، میدان های متناهی، هندسه جبری، خم های بیضوی. **طبقه بندی موضوعی [۲۰۱۰]:** 12E20, 94B15, 94B25.

۱. مقدمه

کدگذاری علمی است که ریشه در مخفی سازی اطلاعات دارد که در عمل مخفی نگه داشتن اطلاعات فردی و جلوگیری از دسترسی افراد غیر مجاز به آن می باشد. در بسیاری از موارد مجبور هستیم برخی از اطلاعات خصوصی خود را به نحوی مخفی نگه داریم. این مخفی کردن در ساده ترین حالت پوشاندن موضوع در یک لفافه و قرار دادن آن در جای امن خواهد بود. در مواردی مجبور هستیم پیامی را به صورت مخفی از مکانی به مکانی دیگر منتقل نماییم در این حالت در لفافه قرار دادن و پنهان نمودن موضوع در یک جای امن کمکی نخواهد کرد بلکه با این موضوع مواجه هستیم که انتقال یک متن از مبدأ به مقصد می تواند تهدیدی برای افشا شدن موضوع باشد. اولین کدگذاری توسط گایوس یولیوس کایسار^۱، سردار رومی انجام شده است. در این روش کدگذاری که به کد سزار معروف است. کاراکترهای موجود در متن اولیه براساس ترتیب در حروف الفبا با کاراکترهای موجود در سه ردیف بعد جایگزین شده و این جایگزینی تا آخرین حروف متن انجام می شود. با توجه به اینکه در گذشته کدگذاری برای مخفی کردن اطلاعات مورد استفاده قرار می گرفت ولی در حال حاضر علاوه بر پنهان سازی اطلاعات برای اقداماتی چون احراز هویت، امضای الکترونیک و . . . نیز به کار می رود. طراحی الگوریتم های متفاوت کدگذاری که دارای قوت و ضعف متفاوتی هستند و همچنین توسعه و پیشرفت سخت افزار موجب شده است که علم کدگذاری دارای تحول به سزایی شود. کدگذاری به عنوان یک علم از مقاله معروف شانون آغاز شد. او در این مقاله با تعریف کانالی که ورودی آن متن اصلی (متنی که می خواهیم کدگذاری شود) و خروجی آن متن کد شده می باشد با تعریف اطلاعات متقابل صفر بین ورودی و خروجی، یک مدل ریاضی مناسب برای کدگذاری ارائه داد. در این تعریف متن اصلی با کلید کدگذاری به گونه ای ترکیب می شود که در صورت داشتن متن کد شده و بدون داشتن کلید، نتوان از متن اصلی اطلاعاتی به دست آورد. پس از این مقاله، کدگذاری شروع به پیشرفت نمود. علم کدگذاری را می توان به دو بخش کدگذاری و کدکشی یا تحلیل کد تقسیم کرد که ارتباط تنگاتنگی بین این دو بخش وجود دارد و پیشرفت در یک بخش منجر به تلاش جهت پیشرفت در بخش دیگر خواهد شد.

*فاطمه راشدی

¹ Gaius Iulius Caesar

الگوریتم‌های کدگشایی را می‌توان به دو دسته عمده تقسیم‌بندی نمود. دسته اول، الگوریتم‌های کدگذاری با کلید متقارن هستند که در آن، دو طرف ارتباط (فرستنده و گیرنده) بایستی بر روی یک پارامتر مخفی به عنوان کلید توافق نمایند و در صورت دستیابی گیرنده غیر مجاز به آن، باعث شکست الگوریتم کدگذاری و بی‌اثر شدن عمل کدگذاری می‌گردد. در نتیجه این کلید به عنوان کلید اصلی الگوریتم کدگذاری، باید از طریق یک کانال کاملاً امن در اختیار فرستنده و گیرنده قرار گیرد. ساختار این الگوریتم‌ها از سادگی نسبی برخوردار بوده و درستی و محرمانگی پیام را به طور همزمان تامین می‌نمایند. اساسی‌ترین مشکل الگوریتم‌های رمز متقارن، نحوه تولید و مدیریت کلید در الگوریتم‌های با تعداد کاربر زیاد است. دسته دوم، الگوریتم‌های کلید عمومی هستند که در اواخر دهه ۱۹۷۰ توسط دیفی^۲ و هلمن^۳ ارائه شد که از خصوصیات عمده آن‌ها می‌توان به عدم نیاز به کانال امن جهت توزیع کلید اشاره کرد. هرکدام از دو طرف یک کلید کدگذاری جداگانه برای خود دارند و لازم نیست این کلید، مخفی نگه داشته شود. اما کلید کدگشایی برای هر طرف باید برای همان طرف معلوم و شخصی بوده و از دید دیگران مخفی باشد. عملیات کدگذاری و کدگشایی توسط این دو کلید که به نام‌های کلید عمومی و کلید خصوصی معروف می‌باشند، انجام می‌گیرد. این دو کلید به گونه‌ای انتخاب می‌شوند که امکان محاسبه کلید خصوصی از روی کلید عمومی میسر نباشد مگر آن که اطلاعات خاصی در اختیار باشد که تنها خود فرد به آن‌ها دسترسی دارد. در این الگوریتم‌ها، محرمانگی و درستی پیام را می‌توان به صورت جداگانه تأمین نمود. گرچه الگوریتم‌های کدگذاری کلید عمومی تا حدودی توانسته‌اند مشکل توزیع کلید را حل نمایند اما محدودیت کاربرد آن‌ها و مشکلات پیاده‌سازی سخت‌افزاری این الگوریتم‌ها و سرعت کمتر آن‌ها به دلیل حجم محاسبات بالا نسبت به الگوریتم‌های رمزنگاری با کلید امن مخصوصاً وقتی که طول متن اصلی زیاد باشد، باعث شده که الگوریتم‌های رمزنگاری با کلید امن جایگاه خود را به عنوان نوعی از الگوریتم‌های کدگذاری کارآمد حفظ نمایند. دو کاربرد مهم الگوریتم‌های نامتقارن، امضای دیجیتال داده‌ها و استفاده از آن‌ها در تأمین احراز اصالت می‌باشد.

نظریه کدگذاری کانال یکی از شاخه‌های پرکاربرد مخابرات است که هدف از آن ارسال اطلاعات از طریق یک کانال فیزیکی دارای اغتشاش به گیرنده است. اگر چه این نظریه در رشته‌های مهندسی برق و کامپیوتر دارای قدمتی طولانی است اما در سال‌های گذشته به دلیل توجه خاص به تحلیل مباحث تئوری در ساخت و کدگشایی نظر بسیاری از ریاضیدانان را به خود جلب کرده است. بسیاری از شاخه‌های ریاضی مانند هندسه، جبر، گراف و ترکیبیات در این زمینه نقش موثر دارند. در این مقاله به چند مورد از کاربردهای ریاضیات در نظریه کدگذاری اشاره می‌شود.

۲. کدگشایی کدهای دوری به کمک حلقه‌ها

تعریف ۱.۰۲. فرض کنید که $A = \{a_1, a_2, \dots, a_q\}$ یک مجموعه q -عضوی باشد. در این صورت منظور از یک q -تایی واژه از طول n روی مجموعه A یک دنباله به صورت $w = w_1 w_2 \dots w_n$ است که هر $w_i \in A$ باشد. به طور معادل w را به صورت $w = (w_1, w_2, \dots, w_n)$ نشان می‌دهند. منظور از کد q -تایی به طول n روی A ، مجموعه ناتهی C متشکل از تمام q -تایی واژه‌هایی است که دارای طول n باشند. اگر کد روی میدان $\mathbb{F}_q = \{0, 1\}$ تعریف شده باشد، آن‌گاه آن را کد دوبعدی می‌نامند. هر عضو C را یک کدواژه می‌نامند [۴].

تعریف ۲.۰۲. یک \mathbb{F}_q -زیرفضای برداری از \mathbb{F}_q^n را یک کدخطی روی میدان \mathbb{F}_q می‌نامند. فرض کنید C یک کدخطی به طول n روی \mathbb{F}_q باشد. در این صورت دوگان کد C عبارت است از:

$$C = \{u \in \mathbb{F}_q^n \mid uv = 0, \forall v \in C\}.$$

منظور از بعد کد خطی C بعد C به عنوان فضای برداری روی \mathbb{F}_q است [۴].

تعریف ۳.۰۲. یک کد خطی C از طول n روی میدان \mathbb{F}_q دوری نامیده می‌شود، هرگاه برای هر $(c_0, c_1, \dots, c_{n-1}) \in C$ ، $(c_{n-1}, c_0, c_1, \dots, c_{n-2}) \in C$ [۴].

تعریف ۴.۰۲. ماتریس مولد یک کد خطی C ، ماتریسی مانند G است که سطرهای آن تشکیل یک پایه برای کد C می‌دهند.

یکی از تعمیم‌های مهم کد دوری، کد دوری دو بعدی است. به دلیل ساختار جبری مناسب کدهای دوری، ماتریس مولد برای کد دوری و دوگان آن به راحتی به دست می‌آید و در نتیجه کدگشایی آن‌ها به آسانی امکان‌پذیر است. اما ماتریس مولد

^۲ Diffie

^۳ Hellman

برای کد و دوگان یک کد دوری دو بعدی (یکی از تعمیم‌های مهم کد دوری) به دست نیامده است. برای استفاده از خواص جبری در کدهای دوری از تناظر زیر استفاده می‌شود:

$$f : \mathbb{F}_{q^n} \longrightarrow \mathbb{F}_{q^n} / \langle x^n - 1 \rangle$$

$$(c_0, c_1, \dots, c_{n-1}) \longmapsto c_0 + c_1 x + \dots + c_{n-1} x^{n-1}.$$

در [۲] به بررسی ساختار برخی از کدهای دوری دو بعدی پرداخته می‌شود. در واقع کدهای دوری دوبعدی متناظر با ایده‌آل‌های حلقه $\mathbb{F}[x, y] / \langle x^s - 1, y^k - 1 \rangle$ بررسی شده است و همچنین ماتریس مولد برای کد خطی و دوگان کد خطی به دست آمده است. در کدهای دوری روی یک خانواده نامتناهی از حلقه‌ها تعریف می‌شوند. خواص کلی کدهای دوری بر روی این حلقه‌ها مورد مطالعه قرار می‌گیرد، به‌ویژه کدهای دوری نابديهی با یک مولد مشخص می‌شوند [۱].

۳. کدهای تصحیح کننده خطاها

قسمت وسیعی از اطلاعات که در کدگذاری مبادله می‌شود، در قالب اعداد نشان داده می‌شوند. در واقع اطلاعات به صورت دنباله‌ای از اعداد که به طور فیزیکی متناظر با علائم الکترونیکی یا علائم دیگر کدگذاری شده‌اند. در مجموع اطلاعات به شکل دنباله‌ای از ارقام دودویی یعنی اعداد ۰ و ۱ کدگذاری شده‌اند. یک مسأله بزرگ در کدگذاری خطاها می‌باشند. یکی از راه‌های مقابله با این خطاها، کدهای تصحیح کننده خطاها می‌باشند. یک کد تصحیح کننده خوب باید دارای بازدهی بالایی باشد و قابلیت خوبی در کشف و تصحیح خطاها داشته باشد و کدگشایی را ساده و سریع کند. در واقع کدهای تصحیح کننده خطاها با طولانی کردن پیام‌ها کدهایی می‌سازند که تا حد امکان خطاها را کشف و تصحیح کنند و کدگشایی آن‌ها آسان باشد.

۴. کاربرد میدان‌های متناهی در کدهای تصحیح کننده خطاها

در سال ۱۹۸۴ کلود شانن^۴ ریاضیدان آمریکایی کد بهینه‌ای برای تصحیح خطاها معرفی کرد، اما روشی برای ساخت آن‌ها پیدا نکرد. نظریه شانن وجود کدهای تصحیح کننده خوبی را اثبات کرد. علاوه بر این کدهای همینگ که قابلیت متوسطی داشتند توسط ریچارد همینگ^۵ در سال ۱۹۵۰ مطرح شده بود. بعد از این متخصصین سعی کردند تا کدهای تصحیح کننده معرفی شده توسط شانن را مورد مطالعه قرار دهند. آن‌ها برای مطالعه کدهای تصحیح کننده از نظریه میدان‌های متناهی که توسط اوراریست گاما^۶ هنگام مطالعه معادلات جبری مطرح شده است استفاده کردند. به این ترتیب به کمک جبر مجرد در ارتباط با نظریه میدان‌های متناهی کدهای تصحیح کننده خطای موثری ساخته شد [۳].

۵. کاربرد هندسه جبری در کدگذاری

متخصصین کدهای تصحیح کننده از هندسه جبری که بخش وسیعی از ریاضیات کنونی است استفاده کرده‌اند. هندسه جبری به بررسی اشیاء هندسی از جمله خم‌ها، رویه‌ها و ... که توسط معادلات جبری تعریف می‌شود، می‌پردازد. علاوه بر این منحنی‌های تعریف شده روی میدان‌های متناهی نیز مطالعه می‌شود به این صورت که در معادلات جبری نمایشگر آن‌ها کمیت‌هایی نظیر x و y دیگر اعداد دلخواه نیستند بلکه منحصر به یک میدان متناهی خاص هستند. با استفاده از این منحنی‌ها و جبر وابسته به مختصات نقاط آن‌ها خانواده جدیدی از کدهای تصحیح کننده و کدهای هندسی ساخته شده است. این کدها باعث شدند که نتایج جدیدی مربوط به کدهای دوبعدی به دست آید و کدهایی با قابلیت بیشتری از کدهای شانن ساخته شوند. در مقابل تحلیل کدهای هندسی، ریاضیدان‌ها را به بررسی دقیق‌تر در مورد نقاط یک منحنی جبری که بر روی یک میدان تعریف شده است، هدایت کرده است.

⁴Claude Shannon

⁵Hamming Richard

⁶Evariste Galois

۶. کاربرد خم‌های بیضوی در کدگذاری

در سال ۱۹۷۰ کدگذاری به روش RSA اختراع شد. در این روش از دو کلید استفاده می‌شود که یک کلید کدگذاری عمومی است که همه می‌توانند آن را بشناسند و یک کلید کدگشا است که محرمانه باقی می‌ماند. این روش متکی بر این اساس است که می‌توان اعداد اول بزرگی با صر رقم یا هزار رقم ساخت ولی یافتن عوامل اول p و q از روی یک عدد بزرگ $N = p \times q$ بسیار مشکل است. در واقع شناخت عدد N شناخت کلید عمومی کدگذاری است و شناخت p و q شناخت کلید محرمانه کدگشا است. در روش RSA نظریه اعداد در سطح پیشرفته‌ای دخالت دارد. در سال‌های اخیر روش‌های خوبی در کدگذاری ظاهر شده‌اند که بر اصولی نزدیک به اصول RSA متکی هستند. یکی از این روش‌ها همان روش لگاریتم گسسته^۷ می‌باشد. این روش سبب شد که روش‌های دیگری که بر ویژگی‌های خم‌های بیضوی بنا می‌شوند، به وجود آید. این خم‌ها به شکل بیضی نیستند بلکه خم‌هایی هستند که مطالعه آن‌ها در قرن ۱۹ برای حل مسأله پیچیده محیط بیضی مطرح شد. این خم‌ها ویژگی‌های جانبی دارند. در واقع به کمک یک ساختمان هندسی می‌توان به شکلی عمل جمع را بین نقاط خم بیضوی تعریف کرد. به طور کلی، خم‌های بیضوی اشیائی هستند که دارای ویژگی‌های حسابی هستند که می‌توانند در کدگذاری استفاده شوند [۵].

۷. نتیجه‌گیری

نظریه کدگذاری کانال یکی از شاخه‌های پرکاربرد مخابرات است که هدف از آن ارسال اطلاعات از طریق یک کانال فیزیکی دارای اغتشاش به گیرنده است. اگر چه این نظریه در رشته‌های مهندسی برق و کامپیوتر دارای قدمتی طولانی است اما در سال‌های گذشته به دلیل توجه خاص به تحلیل مباحث تئوری در ساخت و کدگشایی نظر بسیاری از ریاضیدانان را به خود جلب کرده است. بسیاری از شاخه‌های ریاضی مانند هندسه، جبر، گراف و ترکیبیات در این زمینه نقش موثر دارند. کدگذاری در طول دهه‌های اخیر شاهد پیشرفت‌هایی بوده و به دانش پیچیده تبدیل شده است. پیشرفت‌های کدگذاری نتیجه کار متخصصینی با آموزه‌های سطح بالایی در ریاضیات است. در این مقاله به چند مورد از کاربردهای ریاضیات در نظریه کدگذاری اشاره می‌شود. در واقع به کدگشایی کدهای دوری به کمک حلقه‌ها اشاره می‌شود. علاوه بر این به کاربرد میدان‌های متناهی در کدهای تصحیح کننده خطاها و کاربرد هندسه جبری، نظریه اعداد و خم‌های بیضوی در کدگذاری اشاره می‌شود.

مراجع

1. S.T. Dougherty, S. Karadeniz, B. Yildiz, *Cyclic codes over R_k , Designs, Codes and Cryptography*, 63 (2012), 113–126.
2. Z. Sepasdar, K. Khashyaranmanesh, *Characterizations of some two-dimensional cyclic codes correspond to the ideals of $\mathbb{F}[x, y]/\langle x^s - 1, y^{2^k} - 1 \rangle$* , Finite fields and their applications 41 (2016), 97–112.
3. G. Lachaud, *Communiquer Sans Erreurs: Les Codes Correcteurs*, L'explosion des mathematiques, SMF et SMAI, Paris, (2002), 84–87.
4. S. Ling, Ch. Xing, *Coding Theory A First Course*, Cambridge University Press, (2004).
5. J. L. Nicolas, *Cryptage et Decryptage: Communiquer en Toute Securite*, L'explosion Des Mathematiques, SMF et SMAI, Paris, (2002), 15–18.

⁷Logarithme Discret